

Arrest

nr. 255 327 van 31 mei 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 16 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 november 2019 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 december 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende, via een op 18 februari 2018 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 5 november 2019 de beslissing, waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf als onontvankelijk wordt afgewezen, die verzoeker op 15 november 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.02.2019 werd ingediend door :

[S.B.]

nationaliteit: India

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheid zou bevinden omdat hij een langdurig regelmatig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene verblijft sedert 2013 in België. Hij verklaarde slachtoffer te zijn van economische exploitatie (legt het Proces-verbaal van verhoor inzake mensenhandel voor) en legde daarvoor een verklaring af bij de arbeidsinspectie (EC-I/1370/15/MH). De procedure werd opgestart en betrokkene werd in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijf (A-kaart), geldig tot 19.12.2018, dit tot de duur van het onderzoek. Op 08.11.2018 gaf het arbeidsauditoraat te Antwerpen een negatief advies. Bijgevolg werd betrokkene niet weerhouden als slachtoffer mensenhandel. Betrokkene beroept zich aldus ten onrechte op het statuut slachtoffer mensenhandel (Arts. 61/2 t.e.m. 61/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Arts. 110bis en ter van het K.B. van 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en kan dit element dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar India een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zijn privéleven in België zou gelegen zijn. Ook beweert betrokkene dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven en eveneens dat de sociale banden tussen een veemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft ook deel uitmaakt van het privéleven. Doch wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdeling[en]-betwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een

vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het feit dat betrokkene hier 6 jaar ononderbroken tewerkgesteld was, (legt verschillende arbeids-overeenkomsten en loonbrieven voor). Doch dit vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang er een onderzoek mensenhandel was. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de onderzoek mensenhandel op 08.11.2018 werd afgesloten, vervalt zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Betrokkene beweert dat hij onmiddellijk opnieuw kan beginnen werken, hij legt een werkbelofte voor. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Ook wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben in België, dat hij hier ruim 6 jaar heeft gewerkt, dat hij taallessen gevolgd zou hebben, dat hij een sociaal leven opgebouwd zou hebben, legt deelcertificaten en resultatenblad Nederlandse les voor, legt arbeidsovereenkomsten onbepaalde duur d.d. 15.01.2016; 01.06.2016; 01.03.2018; 01.06.2018; 24.08.2018 voor, legt arbeidsovereenkomsten bepaalde duur d.d. 01.06.2016 tot 19.06.2019; d.d. 01.03.2017 tot 31.05.2017; d.d. 01.06.2017 tot 31.08.2017; d.d. 11.09.2017 tot 10.12.2017; d.d. 10.12.2017 tot 10.03.2018 voor + verschillende loonfiches, legt een huurovereenkomst voor en verschillende arbeidskaarten van 2015 tot 2019) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker ook op 15 november 2019 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

“De heer

Naam, voornaam: [S.B.]

[...]

nationaliteit: India

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art. 6, eerste lid van de wet): De A-kaart van betrokkene is verstreken op 19.12.2019.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in zijn eerste twee middelen, die zijn gericht tegen de eerste bestreden beslissing en die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 18.02.2019 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

[...]

Dat integendeel tot wat door verwerende partij werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat de bestreden beslissing onaanvaardbaar is voor verzoeker en vernietigd dient te worden omwille van een gebrekkig onderzoek, een schending van de motiveringsplicht en een schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Eerste middel: Buitengewone omstandigheden

In eerste instantie wenst verzoeker te wijzen op het feit dat verwerende partij van mening is dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangehaald.

Dat dit flagrant onwaar is en op zijn minst onvoldoende gemotiveerd werd door verwerende partij!

Het Agentschap voor Integratie en Inburgering beschrijft buitengewone omstandigheden als volgt:

“Het zijn omstandigheden waardoor het ‘onmogelijk of bijzonder moeilijk’ is om een verblijfsaanvraag voor België in te dienen volgens de gewone procedure voor een verblijf voor meer dan drie maanden, d.w.z. vanuit het buitenland, voor je naar België komt. Volgens die gewone procedure van artikel 9 van de Verblijfswet moet je een verblijfsaanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor je land van herkomst, of voor het land waar je wettig verblijft voor meer dan drie maanden. Maar als dat onmogelijk of bijzonder moeilijk is en als je al in België verblijft, alleen dan kan je een 9bis-aanvraag indienen in België.”

Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald die verantwoorden waarom zijn aanvraag in België werd ingediend.

Verwerende partij faalt er flagrant in afdoende te motiveren waarom deze elementen niet zouden volstaan.

De motiveringsplicht, zoals ze voortvloeit uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, houdt in dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dienen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende dient te zijn.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij het motiveringsbeginsel flagrant schendt!

Men stelt immers louter het volgende:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”

Dat, integendeel tot wat men stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. , nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term ‘circonstances exceptionelles’ gelezen moet worden als ‘circonstances extraordinaires’ (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreem.1997, nr. 4, p. 385).

Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Dat verzoeker sinds 2013 (legaal) op het Belgisch grondgebied verbleven heeft. Hij is in 2013 naar België gekomen o.b.v. een tewerkstelling. Zijn werkgever zorgde voor een arbeidskaart alsook een Belgische verblijfstitel.

Verzoeker kan niet terugkeren naar India om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, aangezien hij al jaren niet meer in India is geweest! Hij heeft ondertussen zijn leven hier opgebouwd! Na aankomst in België werd verzoeker economisch uitgebuit. Hij legde hiervoor klacht neer bij de bevoegde diensten, die deze aanklacht slechts eind 2018 negatief afgesloten hebben.

De elementen die verzoeker aanhaalde, dienen wel degelijk in overweging te worden genomen als buitengewone omstandigheden.

Agentschap voor Integratie en Inburgering geeft de volgende voorbeelden aangaande buitengewone omstandigheden:

“De rechtspraak aanvaardt deze buitengewone omstandigheden:

- Lopende asielpcedure*
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM*
- Administratieve onmogelijkheid*
- Medische elementen*
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden”*

En specificeert verder het volgende:

“Andere omstandigheden of geheel van omstandigheden

Elke omstandigheid of geheel van omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het herkomstland bijzonder moeilijk maakt, kan een buitengewone omstandigheid zijn. Die omstandigheden kunnen te maken hebben met het verblijf in België. Je kan ook omstandigheden in het herkomstland invoeren.

Voorbeelden van omstandigheden in België:

- je kind zou een school- of academiejaar verliezen*
- je zou je werk verliezen*

- je bent opgesloten in de gevangenis
Voorbeelden van omstandigheden in het herkomstland:
- oorlog
 - weigering van legerdienst

Dat verzoeker duidelijk buitengewone omstandigheden aangehaald heeft, die aanvaard worden door de rechtspraak.

Dat het bijgevolg onaanvaardbaar is dat deze niet aanvaard worden door verwerende partij!

[...] Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

a) Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

A.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het leven, de integratie, langdurig verblijf, waarvan steeds legaal verblijf, de werkinggesteldheid,... van verzoeker.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Verzoeker verblijft al jaren in België en steeds met een Belgische verblijfstitel. Thans is hij duurzaam verankerd in onze maatschappij en kan hij gelet op zijn verblijf van 6 jaar in België niet meer terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat er wel degelijk sprake is van een verscheidenheid aan buitengewone omstandigheden die het voor verzoeker mogelijk moeten maken om zijn regularisatieaanvraag in België in te dienen. Dat het dan ook onbegrijpelijk is dat men een niet-ontvankelijkheidsbeslissing nam in het dossier van verzoeker.

Men heeft met geen enkel van aangehaalde elementen rekening gehouden bij het nemen van de negatieve beslissing in dit dossier. Ook heeft men niet de minste belangenafweging gemaakt en tevens werd het dossier van verzoeker op geen enkele manier adequaat onderzocht. De beslissing getuigt van een ernstig gebrek aan zorgvuldigheid!

Dit is onaanvaardbaar en absoluut onredelijk!

b) Schending van het materiële motiveringsbeginsel, alsook de wet op de formele motivering van 29.07.1991

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie, zijn legaal verblijf en het geheel van elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de motivering met betrekking tot deze elementen niet pertinent en afdoende is.

Verzoeker zijn langdurig verblijf in België staat ontegensprekelijk vast en dit wordt ook bevestigd door het feit dat verzoeker in 2013 in het bezit werd gesteld van een A-kaart. Zij stellen echter dat de elementen van lang verblijf en integratie niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheid. Verwerende partij meent dat daarmee "de kous af" zou zijn. Volgens hen is dit een element dat enkel dient te worden onderzocht bij de beoordeling ten gronde. De motivering om

verzoeker zijn langdurig verblijf en integratie niet in aanmerking te nemen is daarmee echter niet afdoende gemotiveerd en mist elke feitelijke grondslag. Een aanvraag op basis van 9bis is nog steeds een aanvraag om humanitaire redenen! Dit mag men niet vergeten.

Men heeft geen enkel onderzoek gedaan naar de actuele situatie van verzoeker en bovendien is het absoluut niet onwaarschijnlijk dat hij in zijn land van herkomst niemand meer heeft en nergens meer terecht zal kunnen. Hij werd nl. uitgebuit door zijn voormalige werkgever. Zijn inkomsten werden rechtstreeks overgemaakt aan zijn familie. Toen verzoeker klacht indiende in 2015 voor deze uitbuiting, stopte uiteraard ook de geldstroom naar India. Hierdoor kan verzoeker onmogelijk terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Zo wordt ook geen rekening gehouden met zijn periode legaal verblijf in België. Hij was in het bezit van een A-kaart en dit voor een periode van bijna 6 jaar. In deze periode heeft verzoeker getracht zich te integreren, heeft Nederlands geleerd en heeft steeds een vaste tewerkstelling gehad.

Dat verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken.

De beslissing dient afdoende gemotiveerd te worden en dit op elk punt, doch verwerende partij doet dit niet."

2.1.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft, zoals verzoeker op correcte gronden stelt, tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de eerste bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. In de mate dat verzoeker voorhoudt dat verweerder verkeerdelijk heeft gesteld dat er geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoeker stelt in wezen dat hij niet akkoord gaat met de wijze waarop verweerder bepaalde gegevens die volgens hem wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid heeft beoordeeld.

Verzoeker betoogt dat hij al jaren niet meer in India was, dat hij ondertussen zijn leven in België heeft opgebouwd en dat hij een klacht indiende tegen zijn werkgever. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken, meer specifiek uit de in- en uitreisstempels in zijn reispas, blijkt dat verzoeker de jongste jaren meermaals vanuit België naar India en terug reisde. Zijn uiteenzetting dat hij gedurende verscheidene jaren niet meer in India verbleef is dan ook in strijd met de bewijsstukken waarover de Raad beschikt. Daarnaast moet worden gesteld dat het loutere feit dat een vreemdeling gedurende een bepaalde tijd in België verbleef en een klacht indiende tegen zijn werkgever, in tegenstelling tot wat verzoeker schijnbaar meent, hoe dan ook in regel niet toelaat vast te stellen dat het voor deze vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure. Verzoekers toelichting dat hij elementen aanbracht die in het verleden in andere zaken reeds zouden zijn aanvaard om te besluiten tot het bestaan van een buitengewone omstandigheid, waarbij hij nalaat de rechtspraak die hij dienstig acht mee te delen, leidt niet tot een ander besluit.

De bewering van verzoeker dat hij in India niemand meer heeft bij wie hij terecht kan en het om die reden voor hem zeer moeilijk is om naar zijn land van herkomst terug te keren om via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post een verblijfsmachtiging aan te vragen is ook strijdig met de aan de Raad voorgelegde stukken, waaruit blijkt dat verzoeker nog verwanten heeft in India. Het gegeven dat verzoeker zelf aangeeft dat zijn loon aan deze verwanten werd overgemaakt toont tevens een nauwe band aan. Zijn bewering dat hij in India nergens terecht kan is ook niet in overeenstemming te brengen met het feit dat dit hem er in het verleden niet van heeft weerhouden regelmatig naar dit land te reizen. Bovendien moet worden geduurd dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf een eventueel opvangprobleem zelf niet heeft aangebracht ter staving van zijn bewering dat het voor hem zeer moeilijk is om via de normale weg een verblijfsmachtiging aan te vragen. Hij kan dan ook niet voorhouden dat verweerder onzorgvuldig optrad door hieromtrent geen standpunt in te nemen.

Verweerder heeft verder wel degelijk rekening gehouden met het feit dat verzoeker een aantal jaren in het Rijk verbleef en ondertussen werkte en heeft opgemerkt dat verzoeker uiteindelijk niet werd erkend als slachtoffer van mensenhandel en hieruit het bestaan van buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, niet kan worden afgeleid. Verweerder heeft tevens gesteld dat gegevens die wijzen op een integratie niet toelaten te concluderen dat er een buitengewone omstandigheid bestaat en deze gegevens slechts nuttig zijn bij een onderzoek van de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. De Raad kan slechts benadrukken dat een goede integratie en meer specifiek de kennis van het Nederlands en de aanwezigheid van vrienden en kennissen op wie een beroep kan worden gedaan om overtuigingsstukken over te maken, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure enkel eenvoudiger kan maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie in regel niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162). De stelling van verweerder dat de door verzoeker aangevoerde verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtcollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers toelichting dat *“een aanvraag op basis van artikel 9bis [...] nog steeds een aanvraag om humanitaire redenen [is]”* doet geen afbreuk aan het voorgaande.

De theoretische beschouwingen van verzoeker omtrent de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geven verder ook geen aanleiding tot de vaststelling dat verweerder in voorliggende zaak een incorrecte invulling heeft gegeven aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”* dat is opgenomen in voormelde wetsbepaling.

Verzoekers uiteenzetting laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

2.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.2.4. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle gegevens die verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerde ter staving van zijn bewering dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.1.2.5. Verzoeker laat na om, op een voor de Raad begrijpelijke wijze, toe te lichten waarom hij van oordeel is dat het rechtszekerheidsbeginsel is geschonden, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste uiteenzetting, onontvankelijk is.

2.1.2.6. De door verzoeker verstrekte toelichtingen laten verder ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

De eerste twee middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

2.2.1. In een derde middel, dat ook is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt het volgende:

“Elementen van integratie – eerbiediging van privéleven

Dat verzoeker van mening is, dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande), waardoor de gegrondheid van zijn aanvraag onderzocht diende te worden.

Bovendien kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig legaal verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken en vervolgens niet kunnen leiden tot regularisatie.

Zoals terecht opgemerkt door verwerende partij heeft verzoeker in zijn aanvraag zeer duidelijk een overzicht gegeven van zijn verdiensten hier in België en zijn uitgebreide vriendenkring. Verzoeker heeft een respectabel privéleven opgebouwd tijdens zijn legaal verblijf in België en hier dient wel degelijk rekening mee te worden gehouden. Verwerende partij heeft geen enkel onderzoek verricht naar het beschermenswaardig privéleven van verzoeker in België. Dat dit een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Het lijkt wel alsof verwerende partij geweigerd heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken. Hij verblijft reeds sinds 2013 legaal op het Belgische grondgebied! Hij werd door zijn toenmalige werkgever naar België gehaald om voor hem te werken. Hij regelde een arbeidskaart voor verzoeker alsook een verblijfsrecht.

Na 2 jaar van economische uitbuiting, durfde verzoeker klacht neer te leggen. Hij liet zich tevens begeleiden door Payoke.

Verzoeker bleef ook toen niet bij de pakken zitten, wenste zijn leven terug op te pikken en zocht een nieuwe tewerkstelling, wat hem ook lukte en dit voor de voorbije 3 jaar.

Men dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheid uitmaken, louter stellen dat dit enkel in de gegrondheid dient te worden behandeld is niet afdoende en motiveert niet waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen aangewend worden. Op welke feitelijke grondslag of welke feitelijke basis baseert verwerende partij zich om tot dit oordeel te komen?

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt. Integendeel zelfs, verwerende partij bevestigt dat er sprake is van integratie.

Dat verwerende partij hiermee nogmaals het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Waarom kan een langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie geen reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen?!

Door middel van deze zin kan verwerende partij alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen! Men dient rekening te houden met het geheel van elementen, aangehaald door verzoeker.

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van Uw Raad:

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste

bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Bovendien erkende verwerende partij reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: “Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie.”

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat men zijn integratie niet betwist.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art.9bis.

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; ·

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van verwerende partij aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verblijft al zeer lange tijd in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd!

Dat verzoeker helemaal niet inziet waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift en het geheel van elementen.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.”

2.2.2. Allereerst dient de Raad op te merken dat verzoeker met zijn uiteenzetting aangaande de formele motiveringsplicht, de beginselen van behoorlijk bestuur en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – wat in wezen een herneming is van de kritiek die reeds werd besproken bij de behandeling van de voorgaande middelen – niet aantoont dat verweerder de bepalingen van artikel 8 van het EVRM heeft geschonden.

Verder moet worden geduïd dat verweerder in de bestreden beslissing uitdrukkelijk heeft uiteengezet waarom hij van oordeel is dat het feit dat verzoeker verplicht wordt om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet strijdig is met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont door zijn eigen zienswijze te poneren niet aan dat de argumentatie van verweerder incorrect is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van de andere in zijn derde middel terloops vermelde bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een vierde, vijfde en zesde middel, die zijn gericht tegen de tweede bestreden beslissing, de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Zijn argumentatie luidt als volgt:

“Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering waarom zijn aanvraag werd geweigerd en dat hij zich zeker niet kan verzoenen met het bevel om het grondgebied te verlaten.

[...]

Dat de beslissing van verwerende partij geheel onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal artikel 3 en 8 EVRM geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar India.

III.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel:

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. de huidige situatie van verzoeker.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker niet kan terug keren naar India, wat hierboven uitgebreid uiteen is gezet.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er enige afweging werd gemaakt of een onderzoek is verricht naar de situatie van verzoeker hetgeen een flagrante schending uitmaakt van artikel 3 of 8 van het EVRM.

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Uw Raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Schending van de hoorplicht

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend.*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat de belangen van verzoeker ernstig worden aangetast aangezien hij wordt blootgesteld aan een schending van artikel 8 EVRM.

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd tevens in toepassing van artikel 7, alinea 1, °4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten.

Uit de motivering blijkt duidelijk dat verzoeker nooit gehoord werd over het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker werd nooit de mogelijkheid geboden om hierop te reageren.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoeker indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

III.2 Schending van artikel 3 EVRM

Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek!

Verzoeker is ondertussen sinds 2013 in België.

Er wordt naar aanleiding van het bevel om het grondgebied te verlaten, niet onderzocht of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar India.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Het artikel impliceert dat er voorafgaand aan een beslissing, een gedegen onderzoek dient plaats te vinden.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen en heeft geen enkel onderzoek verricht naar de situatie in het land van herkomst.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar India.

Er is geen grondig en actueel onderzoek gevoerd naar de situatie in het land van herkomst van verzoeker!

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, minstens wordt niet aangetoond in het dossier of dit werd onderzocht.

Verwerende partij heeft een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten waardoor de situatie in het land van herkomst wel degelijk dient onderzocht te worden.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.

Als hij dient terug te keren naar India, zal hij ernstige problemen ondervinden en zal hij in een situatie van armoede terechtkomen. Er is geen enkel opvangnetwerk voor verzoeker en hij heeft in India geen enkel opvangnetwerk. Armoede is bovendien een triestig fenomeen in India, waardoor het vaststaat dat hij hierin terecht zal komen.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM en dit voor verzoeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoeker heeft immers in België een onderkomen. Indien hij dient terug te keren, al dan niet in de getroffen regio, zal verzoeker in de armoede terechtkomen gezien hij daar niet kan terugvallen op personen die voor hem kunnen zorgen.

Verzoeker is bijna 6 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en een grondig individueel en zorgvuldig onderzoek te verrichten.

Dat zijn situatie grondig onderzocht dient te worden alvorens men een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert!

Verzoeker heeft geen netwerk waar hij terecht zou kunnen voor steun en hulp en bovendien is hij bijna 6 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest. Hieruit blijkt reeds een moeilijk te herstellen nadeel bij een eventuele terugkeer!

III.3. schending van artikel 8 EVRM

Elementen van integratie – eerbiediging van privéleven

Dat terugkeer naar India wel degelijk een schending van art. 8 EVRM inhoudt.

Zoals terecht opgemerkt door verwerende partij heeft verzoeker in zijn aanvraag zeer duidelijk een overzicht gegeven van zijn verdiensten hier in België en zijn uitgebreide vriendenkring. Verzoeker heeft een respectabel privéleven opgebouwd tijdens zijn legaal verblijf in België en hier dient wel degelijk rekening mee te worden gehouden. Verwerende partij heeft geen enkel onderzoek verricht naar het beschermenswaardig privéleven van verzoeker in België. Dat dit een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Het lijkt wel alsof verwerende partij geweigerd heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken. Hij verblijft reeds sinds 2013 legaal op het Belgische grondgebied! Hij werd door zijn voormalige werkgever naar België gehaald om voor hem te werken. Hij regelde een arbeidskaart voor verzoeker alsook een verblijfsrecht.

Na 2 jaar van economische uitbuiting, durfde verzoeker klacht neer te leggen. Hij liet zich tevens begeleiden door Payoke.

Verzoeker bleef echter niet bij de pakken zitten, wenste zijn leven terug op te pikken en zocht een nieuwe tewerkstelling, wat hem ook lukte voor de voorbije 3 jaar.

Men dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheid uitmaken, louter stellen dat dit enkel in de gegrondheid dient te worden behandeld is niet afdoende en motiveert niet waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen aangemerkt worden. Op welke feitelijke grondslag of welke feitelijke basis baseert verwerende partij zich om tot dit oordeel te komen?

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt. Integendeel zelfs, verwerende partij bevestigt dat er sprake is van integratie.

Dat verwerende partij hiermee nogmaals het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Waarom kunnen een langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie geen reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen?!

Door middel van deze zin kan verwerende partij alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen! Men dient rekening te houden met het geheel van elementen, aangehaald door verzoeker.

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van Uw Raad:

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Bovendien erkende verwerende partij reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: “Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie.”

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen!

2.3.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de tweede bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De Raad dient ook te benadrukken dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat een bestuur telkens moet uiteenzetten waarom het van oordeel is dat een administratieve beslissing niet in strijd is met allerhande internationale verdragen. Deze motiveringsplicht verplicht het bestuur er slechts toe duidelijk weer te geven op basis van welke feitelijke en juridische argumentatie het meent een beslissing te kunnen nemen.

De formele motiveringsplicht houdt ook niet in dat wanneer verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten neemt hij een uiteenzetting dient te voorzien omtrent het al dan

niet bestaan van buitengewone omstandigheden die zouden kunnen toelaten dat een aanvraag om verblijfsmachtiging in België wordt ingediend.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

2.3.2.2. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat verweerder door de tweede bestreden beslissing te nemen artikel 3 van het EVRM heeft geschonden. Hij stelt weliswaar dat verweerder geen enkel onderzoek heeft gevoerd inzake de situatie in zijn land van herkomst, maar verliest hierbij uit het oog dat verweerder, voor hij de tweede bestreden beslissing nam en naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf, vaststelde dat er geen redenen waren om aan te nemen dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst om er een verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure. Nu uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker, ook nadat hij klacht indiende tegen zijn werkgever, jaarlijks terugkeerde naar zijn land van herkomst kan hij daarenboven actueel bezwaarlijk nog voorhouden dat verweerder had moeten in aanmerking nemen dat hij in dat land problemen zou kunnen krijgen omwille van de klacht die hij indiende. Zijn eigen gedrag toont immers aan dat hij niet vreest dat hij door het indienen van deze klacht gevaar loopt om in India te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt tevens dat verzoeker ondertussen een verzoek om internationale bescherming indiende waarbij hij melding maakte van zijn vrees voor represailles vanwege zijn werkgever en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 april 2020 weigerde om hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Het beroep dat verzoeker tegen voormelde beslissing indiende werd bij arrest nr. 252 341 van 8 april 2021 verworpen. Er werd dus reeds vastgesteld dat verzoeker, omwille van de door hem ingediende klacht, geen reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zodat niet blijkt dat hij nog een actueel belang heeft bij zijn grief dat verweerder het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de ingediende klacht nader had moeten onderzoeken. In zoverre verzoeker verder nog stelt dat het vaststaat dat hij in India in armoede zal terechtkomen omdat hij geen opvangnetwerk heeft, moet worden gesteld dat dit slechts een ongestaafe bewering is. De bewering dat hij niemand heeft op wie hij kan terugvallen in India is ook moeilijk verenigbaar met het feit dat hij zelf, voor de tweede bestreden beslissing werd genomen, aan verweerder meedeelde dat hij verwanten in India heeft aan wie zijn loon werd overgemaakt. Verzoeker gaf ook aan arbeidsgeschikt te zijn, zodat niet moet worden verondersteld dat hij niet door arbeid in een inkomen zal kunnen voorzien. Ten overvloede moet ook worden geduïd dat het gegeven dat een vreemdeling verplicht wordt om terug te keren naar zijn land van herkomst waar zijn levensomstandigheden eventueel minder goed zullen zijn dan in België niet toelaat te concluderen dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

2.3.2.3. Inzake de aangevoerde schending van 8 van het EVRM moet worden gesteld dat de tweede bestreden beslissing geen einde maakt aan enig bestaand verblijfsrecht van verzoeker en deze beslissing dus niet kan worden gezien als een inmenging in zijn privé- of gezinsleven, die enkel mogelijk zou zijn in de in het tweede lid van deze verdragsbepaling bedoelde gevallen. Het is ook niet betwist dat verzoeker geen gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, in het Rijk heeft. Verzoeker verwijst naar zijn privéleven. Het enkele feit dat hij gedurende een aantal jaren in het Rijk kon verblijven en dat hij hierbij bepaalde banden opbouwde wil echter niet automatisch zeggen dat er sprake is van een privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt en dat een hinderpaal zou vormen om de tweede bestreden beslissing te nemen. Verzoeker toont niet aan dat de banden die hij opbouwde met personen in België niet kunnen worden onderhouden terwijl hij zich in het buitenland bevindt. Verzoeker wist ook of behoorde te weten dat zijn verblijf in België precair was en dat indien werd vastgesteld dat hij geen slachtoffer van mensenhandel was en zijn aanvraag om machtiging tot verblijf werd afgewezen hij het land zou dienen te verlaten. In deze omstandigheden kan niet worden besloten dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die hem zou verhinderen om de tweede bestreden beslissing te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

2.3.2.4. Zoals reeds gesteld werd de tweede bestreden beslissing genomen nadat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf had ingediend. Verzoeker had de kans om, in het raam van deze verblijfsaanvraag, de gegevens die hij nuttig achtte aan verweerder mee te delen. Er kan dus niet

worden besloten dat hij niet de mogelijkheid had om zijn visie omtrent een terugkeer naar India en het bestaan van eventuele belemmeringen aan verweerder mee te delen. Er moet daarenboven worden geduid dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat hij nog dienstige informatie kon verstrekken die verweerder nog niet kende en die deze laatste er van had kunnen weerhouden vast te stellen dat hij niet langer legaal in België verbleef en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Hij toont dan ook niet aan dat hij enig belang heeft bij zijn betoog dat hij niet (bijkomend) werd gehoord.

Een schending van de hoorplicht die tot de vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan leiden wordt niet aangetoond.

2.3.2.5. Overwegende dat bij de bespreking van de vorige middelen afdoende is gebleken dat verweerder in redelijkheid tot zijn besluit is gekomen, kan geen schending van het redelijkheidsbeginsel worden vastgesteld.

2.3.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.3.2.7. Ook een schending van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

De middelen gericht tegen de tweede bestreden beslissing zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de vernietiging van de bestreden beslissingen kan leiden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK